

paaføre En Straffeanfvar, thi Straffeanfvar uindergives man ikke, fordi man mistænkes for at have Ondt ifinde, naar man ikke begynder derpaa; Anholdelsen er kun et Middel til at sikkre Borgerne imod Udførelsen af den Forbrydelse, hvorom der er Tale, f. Ex. i det Tilfælde, som den ærede Rigsdagsmand holdt sig til; i den omtalte Trængsel er Anholdelsen et Middel til at beskytte Folks Lomme. Men, sagde det ærede Medlem, hvorfor bliver Politibetjenten ikke staaende og venter, indtil Bedkommende har gjort Brug af sine Fingre, saaledes at Forbrydelsen er begaaet? Hertil svarer jeg to Ting. For det Første, fordi det er Politiets Forpligtelse ikke blot at opdage begaaede Forbrydelser og drage dem, der har begaaet dem, til Straffeanfvar, men ganske væsentligt at forebygge Forbrydelser, hvortil jeg kan sige, at det overalt ansees for at være en „human“ Fordring — lad mig bruge dette Udtryk —, at hvor Politiet kan, der skal det forhindre Forbrydelsen, førend den er begaaet; det skal ikke vente, indtil den Paagjældende har udført en Handling, der kan paadrage ham et meget stort Ansvar. At dette System er det ene rigtige for Politiet, ville de Herrer let see. Det er ikke saa mange Aar siden, at der i det Land, hvorfra vi hente vort Mønster, bestod et Politikorps (the Bow Street runners), der var dannet som privat Entreprise, og hvis Beskjæftigelse væsentligt gik ud paa at faae Folk til at begaae Forbrydelser, for bagefter at kunne angive dem og saa erholde den Fordeel, der var forbunden dermed. Dette var en overordentlig demoraliserende og ulykkelig Bestræbelse. Det velorganiserede Politit bør netop have den Opgave: at forhindre Forbrydelsen, førend den er begaaet, baade for Forbryderens egen Skyld, fordi det derved frier ham for en Straf, der kan være meget bethydelig, og for den store Almenhed's Skyld, som det derved bedst beskytter. Dette er den ene, den mere theoretiske Grund; den anden Grund knytter sig til Praxis. Skal en Politibetjent blive staaende og iagttage en Lommethv, lige indtil han har stjaalet, saa kan det være meget længe, thi Lommethvere kjende i Reglen en Politibetjent saa godt, at naar de først see, at han staaer i en betænkelig Nærhed og iagttager dem, saa vogte de sig nok

for at gribes i at gjøre lange Fingre. Og Politibetjenten har under saadanne Omstændigheder for Meget at bestille, til at han i lang Tid kan hellige en enkelt Person sin udeelte Opmærksomhed. Det beroer altsaa forsaavidt paa en Misforstaaelse, naar man har antaget, at Politibetjentene varetog det Offentliges Tare bedst ved at vente, indtil en Forbrydelse var begaaet, og naar man har meent, at Den, der var anholdt som mistænkt for at ville begaae en Forbrydelse, var værre stillet end Den, der blev anholdt for at have begaaet den. Den hele Følge, som Anholdelsen i det første Tilfælde vil have, vil bestaae deri, at han fjernes fra det Sted, der er særdeles gunstigt for Oplysningen af hans Hensigt, at han f. Ex. føres bort fra den omtalte Trængsel, og at han, naar Trængselen er forbi, saa igjen løslades fra det Sted, hvor han er anholdt, naturligvis dog saaledes, at han kan forlange at stilles for en Dommer; han kan i den Henseende ligesaa godt som alle Andre gjøre sit Krav paa Regres gjældende. Jeg har kun anført dette som en Oplysning, jeg ansaa for nødvendig. Jeg for mit Bedkommende maa erklære, at hvad enten det ærede Thing vedtager dette Endringsforslag eller ikke, holder jeg mig for overbeviist om, baade at Politiet vil anholde saadanne Personer, som mistænkes for at staae i Begreb med at begaae en Forbrydelse, og at det i de bestaaende Lovbestemmelser og i en ældgammel Praxis vil finde fuldkommen Berettigelse dertil. Jeg troer altsaa ikke, at Spørgsmaalet i Realiteten har nogen stor Betydning; det har væsentligt kun den Betydning, som et Spørgsmaal altid har, naar det gjælder om: skulle vi enten lufte Dinene til for Noget, der bestaaer, eller skulle vi ligesvem sætte ind i Løben, hvad vi anerkjende for rigtigt, og som vi saa igjen kunne forandre, naar vi see, at det medfører flere Under end Gøder? Jeg holder for, at det Sidste er den rigtigste og smukkeste Fremgangsmaade, og dertil er jeg overbeviist om, at Forslaget figter. Jeg troer derfor ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at vedtage dette Endringsforslag, som Miindretallet saaledes har stillet.

Det er af et æret Miindretal i Udvalget, som ikke har tiltraadt Endringsforslagene un-